

Familien Flittner i Vedbæk

Fortalt af Keld Flittner.

Min far K.H. Flittner, der var vokset op i barndomshjemmet ved Grenå, kom efter nogle læreår på Langeland til Hørsholm i begyndelsen af 1930'erne, hvor han arbejdede som slagter og jævnlig havde ture til Vedbæk, herunder til Miramare. Her arbejdede min mor.

De blev gift i 1936. Deres første bolig var et værelse hos familien Johannesen i "Annasminde" bag den af dem drevne "Kronborgkiosk" Strandvejen 401.

På hjørnet af Strandvejen og Engvej (Strandvej 399 og Engvej 1) lå en slagterforretning drevet af fru Olufsen, der var parat til at sælge. Uden penge sprang mine forældre ud i det og slagterforretningen K.H. Flittner (Strandvejens Kødforsyning) så dagens lys i 1934. Her blev den indtil 1951.

Jeg blev født i 1939. Familien var i mellemtiden flyttet over i en lejlighed i vognmand Nielsens ejendom Engvej 10.

Efter et årstid her flyttede vi til lejligheden ovenover Morten Andersens købmandsforretning Strandvejen 393, hvor vi boede til 1943.

Fra 1943-1951 boede vi i samme ejendom som slagterforretningen (Det gule hus, Strandvejen 399-Engvej 1)

Min bror Orla blev født i 1945

Fars forretning gik godt. Dårlige tider for landet giver gode tider for slagterne. Krigen brød ud i september 1939. Danmark var besat fra 1940-1945. Der var rationering og afsavn, mangel på fødevarer. Køerne foran vores forretning blev længere og længere.

Min fars arbejde med at administrere kundernes rationeringsmærker, som blev afleveret til ham, muliggjorde en retfærdig og tilfredsstillende fordeling af de sparsomme kødmængder. Samtidig blev manglen afhjulpet ved fars handel med levende kaniner, høns og sågar grise. Gården ved forretningen var således fyldt med indkøbte kaniner i dertil indrettede bure. Min mor fik en hvid kaninpels.

Og pengene blev tjent på andet end fødevarer, da man fandt ud af at producere sæbe o.l. samt begyndte handel med brænde.

Den travle og voksende forretning med stadigt udvidede arbejdsområder krævede transport til kunder og leverandører. Heste, vogne og varevogn hertil fandt man plads til i kroggården ved hotellet med garager og hestestalde.

I 1951 stillede kommunen så voldsomme krav til indretning m. v. ved fortsat drift af slagteriforretning på stedet, at min far besluttede i stedet at indrette lokalerne til osteforretning (Osteklokken), mens slagterforretningen blev flyttet til Marievej i den nye ejendom, som tømrermester Henning Larsen havde opført.

Osteforretningen blev solgt i 1955.

Forretningen på Marievej fortsatte med min far som ejer indtil 1983, hvor jeg overtog forretningen, dog kun et årstid, da jeg i 1968 havde åbnet forretning i Skoleparken, Gl. Holte. Her var min far en uundværlig hjælp for mig indtil sin død.

Årene, hvor familien drev slagterforretning på Engvej var livlige og spændende for mig. Hjemme krævede mors uundværlige hjælp i forretningen, at jeg havde barnepige. De ansatte spiste hos os. Mange boede der også. Under krigen frem til 19. september, da politiet blev taget af tyskerne, havde kystpolitiet sin gang og fik måltiderne hos os.

Og jeg kunne lege, jeg havde kammerater. Der var så lidt trafik på Strandvejen, at den kunne bruges som legeplads, ja fodboldbane. Engvejs bløde grus var ideelt til ” at spille land” med vores lommeknive.

De fleste legekammerater i de første år boede i nærområdet. Lad mig nævne rullemandens søn Flemming, skomager Petersens tre døtre, Kaj Frede fra Engvej 10, Henrik og Ebbe Worm, Jens Harald Jørgensen (”Brødtipper). Med alderen og skolegangen kom flere til, lidt længere væk, ofte som klassekammerater indtil 5 klasse i Vedbæk Skole: Niels Falch, bådebygger Nielsens søn Jørgen, Cyklearnes søn Kjeld, Erik Sjødahl Andersen, Morten Ussing, Købmand Peter Andersens søn Ole, Carl Henrik Nordfeld fra Bakkehuset.

Dengang var der ikke så mange fritidstilbud. Der var fodboldklubben (uvist af hvilken grund mest benyttet af børnene omkring Engvej og Larsensvej, dog ikke af mig, der altid har prioriteret ridning før alt andet), og så var der tennisklubben, tilsyneladende forbeholdt landliggerne og Vedbæks nordlige områder med Olgasvej og strandvejsvillaerne.

Om sommeren havde vi naturligvis badeanstalten og ”Trekanten” syd for havnen

Fru Gudes danseskole var ikke for alle, men jeg var med, ligesom jeg og andre privilegerede var faste deltagere i Håndværkerforeningens store julefest, hvor drengene mødte op i matrostøj og byens håndværks- og handelsmæssige spidser stod for uddelingen af gaver og godter. Byens anden store julefest blev arrangeret af Sangforeningen, altid efter Håndværkerforeningen for at man kunne gøre brug af juletræet herfra, der som et fast ritual var blevet ribbet og fjernet og måtte pyntes på ny af sangforeningens måske mindre privilegerede medlemskreds.

En glæde for os børn var de årlige sommerfester med den uforglemmelige atmosfære på Christiansminde, hvis borde var fyldt ikke blot af Vedbæk’ere, men af københavnere ofte kommet hertil på cykel. Christiansminde var også stedet, hvor katten blev slået af tønden til fastelavn, en aktivitet, der i en årrække fandt sted på mine forældres initiativ.

Hos de voksne var den store begivenhed Håndværkerforeningens fugleskydning med afsluttende fest på Vedbæk Hotel. Påklædning: Mindst smoking for herrerne og for damerne lange kjoler, håret sat op til datidens uskyldige narrestreger efter timelange indsatser fra byens frisører Lily Andersen (gift med Svend Otto), Olga Johansen og Frisør Petersen i Vedbækhus.

Om vinteren havde man også møderne på Enrum i Odd-Fellow- ordenen, hvor medlemskabet for mange i vor kreds var et ”must”.

Jeg må ikke glemme kortspillet, især l’hombre-aftenerne om torsdagen på Vedbæk Hotel og i mange private hjem.

Familien Flittners vennekreds talte medlemmer som ægteparrene bådebygger Erhard Nielsens, malermester Arentofts, trafikassistent Åge Poulsens, købmand Peter Andersens, blikkenslagermester Hans Peter Olsens, mejeriejer Schmidts, skomagermester Christian Hansens. Med tilføjelsen af ”s’et” vil den kyndige læser forstå, at jeg har forsøgt at illustrere, hvordan man måske dengang rangforordnede ægtefællerne. Heldigvis er det slut i dag.

Den mørke tid under krigen blev efter maj 1945 fulgt af lyse og festlige dage med den danske brigade fra Sverige marcherende på Strandvejen, det RAF-farvede armbind på mange lokale borgers ærmer. En særlig erindring for mig er, hvordan man kunne se de opklodsede biler komme ud og bl.a en søndag fuldstændig fylde Strandvejen. Ikke mere fodbold her.

Det tog dog lang tid før de lange køer foran vores forretning forsvandt.

Næsten samtidig med flytningen af slagterforretningen til Marievej i 1951 købte far ejendommen Strandvej 417 på hjørnet af Marievej. Her var tre lejligheder, hvoraf Malermester Jørgen Schmidt efter nogle år flyttede ind på første sal og blev dér, indtil han ved forældrenes død kunne overtage Hotelstien 6. De tre lejligheder blev udstykket i to ejerlejligheder, og i 1977 købte jeg og flyttede ind på 1. sal, hvor jeg boede til jeg 1989 solgte denne lejlighed. Bl.a på grund af mors bentøj var mine forældre rykket ind i stueetagen.

Efter min fars ophør som selvstændig har han som nævnt været en stor hjælp for mig, først på Marievej, derefter de mange år i Skoleparken. Min mor døde i 1992 ,og far blev boende i stuelejligheden indtil sin død i 1995. Derefter solgte jeg også denne lejlighed sammen med Orla.

Jeg har i årenes løb været væk fra Vedbæk-området som led i min uddannelse og ved aftjening af min værnepligt som garder. Under uddannelsen i Sorø mødte jeg Erna, som jeg blev gift med i 1964. Vores søn Peter blev født, mens vi havde en lejlighed i bagermester Buddes ejendom på stationsvej. Senere fik vi Charlotte, mens vi boede på Olgasvej 19, købt i 1966, hvor familien boede indtil vi som netop nævnt i 1977 overtog 1. salen på strandvejen .

Min forretning i Skoleparken viste sig ved overtagelsen nærmest at være en ”Mad-ud-af-huset-forretning”, og det krævede forandringer, som kunne minde om min fars indsats på Engvej i hans ungdom. Jeg opnåede således en stor vækst ved at specialisere mig i handel med(islandsk) lam og især vildt, f. eks fra Dyrehaven, men også fasaner hentet hjem fra sydsjællandske godser. Vores kød-og pålægsvare blev solgt tilbage til de leverandører, hvor vi havde hentet råvarerne.

Og Erna kastede sig sammen med Charlotte over driften af to modeforretninger i Hellerup og Nærum.

Disse lykkelige aktive år blev afbrudt, da jeg mistede Erna i d. 12 januar 1998 og besluttede at afvikle alle forretninger.

I dag nyder jeg en slags pensionisttilværelse med en dejlig lejlighed på Øverødvej i Holte. Jeg glæder mig over mine børn og tre børnebørn. Den store passion er fortsat ridning og heste, som jeg har staldet op i Sandbjerg.

